

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1995
FORFATTER:	Poul Erik Petersen
TITEL:	Peter Eriksen og hans slægt.
KORT RESUME:	Skolelærer i Ødis Bramdrup 1860-1868, ved Vejstrup Skole 1868-1890, husflidskonsulent 1890-1897.

Peter Eriksen og hans slægt

af Poul Erik Petersen

Som den flittige læser af Koldingbøgerne vil vide, var der også sidste år en artikel om Peter Eriksen skrevet af Aksel Kirk. På basis af sin morfars dagbog - han var husflidslærer - og artikler i Dansk Husflidstidende gav han en skildring af Peter Eriksens virke som husflidskonsulent. Grunden til, at der nu kommer endnu en artikel, er, at jeg som efterkommer af Peter Eriksen kan supplere Aksel Kirks artikel med en skildring af Peter Eriksens livsforløb i øvrigt.

Den levnedbeskrivelse, der her følger, er resultatet af et stort arbejde, og det har bestemt kunnet ses på telefonregningerne hos familien i et par kvartaler. Men det har været utroligt spændende. Og navnlig takket være tre halvbrødre, hvis fædre i sin tid har interesseret sig for sagen, blev stofmængden efterhånden nærmest overvældende. Gennem dagbøger, breve og mange andre kilder kom jeg personen så nær, at jeg dybt beklager, at han døde 25 år, før jeg blev født. Han må have været et prægtigt menneske.

Den 18. september 1836 fødtes i Diernisse nær Fåborg en pige, som blev døbt Ulrikke Eriksen. Samme dag fødtes i Diernisse nær Hoptrup en dreng, som blev døbt Peter Johannes Eriksen. Begge blev utroligt nok tidligt adopteret af onkler, som boede tæt ved hinanden i Aller og Skovhuse nær Hejls. De gik i skole sammen, blev konfirmeret sammen, blev gift med hinanden og levede et langt og lykkeligt ægteskab og fik 11 børn.

Takket være en stamtavle udarbejdet af en tysk gren af slægten kan vi føre Peter Eriksens forfædre tilbage til 1630. De har været borgere i Haderslev og gårdmænd i Eisbøl vest for Haderslev. Slægtsnavnet var Ladegaard, men det blev droppet af Falle Erichsen Ladegaard, som var født i 1770, og som studerede teologi ved Københavns Universitet. Siden blev han præst på Føhr, diakon i Åbenrå, sognepræst i Løgumkloster og sluttelig sognepræst i Vejstrup-Hejls, hvor han virkede i 21 år.

I modsætning til forfædrene, der gennemgående kun fik 7 børn, efterlod Falle Erichsen sig 12 børn. En stor part af børnene drog sydpå og gjorde glimrende karrierer navnlig omkring Kiel. Den mest kendte efterkommer er nok Gerhard Stoltenberg. Andre blev på egnen og var meget danske.

Nr. 3 i præstens børneflokk med familienavnet Falle var født i 1802 i Løgumkloster. Han overtog ved sit giftermål i 1827 Ballegaard i Hejls, som præsten havde købt allerede i 1820'erne under landbrugskrisen. Uvist af hvilken grund solgte Falle i 1834 Ballegaard og købte gården med det forunderlige navn Dumdelum i Diernisse. Her flyttede han så til med 4 børn, alle drenge, og her fødtes i 1836 Peter Eriksen.

Men i 1840 skete en økonomisk katastrofe, og Falle måtte gå fra gården. I en årrække ernærede han sig kummerligt som teglbrænder, men endte sine dage som krovært i Them, hvor en søn var

blevet i den grad velhavende gårdejer, at han købte landsbykroen.

Men børnene havde måttet fordeles til andre medlemmer af familien. Peter var så heldig sammen med sin elskede lillesøster Ananie, der var 8 år yngre, at blive adopteret af faster Jakobine og hendes mand gårdejer og sognefoged Enevold Anker, som kun havde en søn, Falle Anker, en halv snes år ældre end Peter. Ananie udvandrede med mand og 4 børn til Amerika. To af hendes børnebørn var i Danmark i 1938. De var da helt betaget af idyllen i barndomsegnen, helt specielt skovduernes kurren i Skovhuse, som Ananie havde fortalt om.

Peter Eriksen gik i Aller Skole hos den dygtige degn og skolelærer Sørensen, Ulrikkes plejefar. Ulrikke og Peter fulgtes ad hele vejen, samme klasse i skolen, konfirmeret sammen Palmesøndag den 4. april 1850, og efterhånden blev de klar over, at de var skabt for hinanden.

Tidligt stod Peters hu til at blive lærer, og han er nok blevet bestyrket i sine fremtidsdrømme som hyppig gæst i degnens hus. Som 16-årig kom han i huset hos degnen i Stepping, K.L. Kristensen, hvor han hjalp til i skolen og selv samlede kundskaber.

Det var således en velforberedt elev, der i 1854 startede på Lyngby Seminarium ved Grenå, hvorfra han 1857 udgik med hæder. Om livet på seminariet kan man få et indtryk i Evald Tang Christensens erindringer. Han begyndte, da Peter Eriksen sluttede, men havde de samme lærere. Dagbogen fra seminarietiden fortæller om en levende alsidig undervisning fjernt fra den »sorte skole«.

Direkte fra seminariet startede Peter Eriksen som andenlærer i Vonsild, indtil han i 1858 kaldedes til lærer på Årø.

Peter Eriksen var nu blevet 22 år, og han flyttede til Årø med 14-årige søster Ananie som husholderske, men i løbet af det år, han virkede på Årø, blev han gift med sin Ulrikke. Vielsen foregik den 24. juni 1859 i Aller Kirke.

Frovin Jørgensen skriver i Kolding Byrådsårbog for 1978 om skolevæsenet på Årø, at embedet var så lille, at en familie næppe kunne leve deraf. Lønnen var 3 tdr. rug, 2 tdr. byg, 3 læs halm, 2 læs hør, 18 læs tørv á 800 stk. og 30 rdl. i rede penge, dertil et tillæg på 10 rdl. på grund af den ringe løn, fri bolig med tilhørende kålhav og en jordlod så stor, at skolelæreren kunne holde en ko og 3 får. Til gengæld skulle han passe bøndernes får oppe på Korsø, d.v.s. sørge for, at de blev flyttet.

Der var 48 børn i skolen, og det første, der skete, var, at Peter Eriksen fik lov til at dele dem i to hold, 22 i det ældste og 26 i det yngste.

Og her kom Jens Skrædder i skole, beretter Frovin Jørgensen. I Jens erindring står lærer Eriksen som en høj kraftig mand, der gjorde sig megen umage i skolen. Hver søndag formiddag gik han en lang tur i markerne, tænkte over religiøse spørgsmål og lavede en prædiken, som han om eftermiddagen holdt for de gamle på øen, der ikke kunne komme i kirke inde på fastlandet, og det gjorde han lige så godt som præsten, føjede Jens til. Jens holdt meget af lærer Eriksen.

En bestemt begivenhed bed sig fast i erindrungen. Det var februar måned. I frikvarteret havde drengene fået lov til at gå ud. De talte om, at åen vist var frosset til. Det kunne være morsomt at gå en tur på den. Seks drenge besluttede at prøve isen, men da de nåede tilbage til skolen, var døren låst. Efter en tid lukkede lærer Eriksen op, ikke for at lukke dem ind, men for at give dem

besked om at gå ud i hegnet og skære sig hver en kæp. Jens skar sig en lille en på en alens længde, men hans fætter Peder sagde: »Den er for lille«, selv tog han en stor granstang på en favns længde. Inde i skolestuen stillede de op to og to og marcherede op til læreren. »Hvem vil være den første? Vil du Peder?« spurgte læreren. »Ja«, svarede Peder og lagde sig over lærerens stol og ventede på slaget af den lange stok, men der kom intet slag. Da han drejede hovedet, sænkede læreren stokken og sagde: »I ved børn, at jeg kan ikke slå jer, men jeg vil bede jer huske at blive gode mennesker«. Denne lille begivenhed gjorde et stort indtryk på skolebørnene. De så, at deres lærer var en god mand, og Jens glemte det aldrig.

Både skolehuset, boligen og degnejorden var i en jammerlig forfatning, som også var skyld i, at forgængerer havde forladt embedet. De stærkt indgiftede gårdejere på øen manglede vilje til at gennemføre det lovede nybyggeri, så da chancen bød sig i 1860 for at blive førstelærer i Ødis Bramdrup, slog Peter Eriksen til. Her var skole-distriktet nylig blevet delt, og skole og bolig var næsten nye. Embedet lønnedes med fri bolig med have, 120 rdl., 4 tdr. rug, 3 tdr. byg, 24 læs tørv eller 6 favne brænde til eget og skolens brug, 3 læs hør, 2 læs halm samt land til 2 køer og 4 får.

Her oplevede Peter Eriksen Sønderjyllands voldelige sønderlemmelse i 1864. Kun 8 sogne af Haderslev Amt lagdes til Vejle Amt og 4 sogne til Ribe Amt. Ødis Bramdrup blev ved Danmark, men Peter Eriksen var med i sønderjydernes tog til København i 1865. Den lille bog om »Slesvigernes besøg i København« beretter om Peter Eriksens tale ved Frederik VII's kiste, hvor han

Peter Eriksen

indledte med »Brat af slaget rammet« og igennem sin smukke fremsigelse og hele personlighed i den grad greb tilhørerne, at sjællændere og slesvigere rakte hverandre hånden til besegling af, at deres fælles mål var at se dem genforenede, som ønskede at være ét.

Men ikke alene nationalt var 2. halvdel af 1800-tallet en voldsomt turbulent periode. Også politisk var modsætningerne store, specielt i provisorietiden efter 1866-grundloven. Og Peter Eriksen var bestemt ikke begejstret for højremænd. Men stærkest engageret var han nok i

Vejstrup skole

skolens udvikling, den sorte skoles krampe-trækninger og det frie ords fremgang.

Otte år blev det til i embedet i Ødis Bramdrup. Børnetallet voksede, og der blev bygget et klasseværelse til og en lejlighed på loftet, og der blev ansat en andenlærer.

Men i 1868 skete der forandring igen, og nu var det en hel lille familie med 4 børn, der drog til Vejstrup for at overtage embedet som første-

lærer. Ikke alene et stort og godt embede, men oven i købet beliggende i barndommens land. 21 år blev det til i Vejstrup, 7 børn fødtes i familien, så det blev til 8 døtre og 3 sønner, der nåede til skelsår og alder. 2 børn døde som spæde, en datter som 8-årig. Selvom embedet i Vejstrup hørte til de gode embeder, var det nødvendigt med stor tarvelighed og nøjsomhed, navnlig efterhånden som børneflokken blev stor. Og når deg-

nelodden og -haven nødvendigvis måtte udnyttes til det yderste, samtidig med at et krævende embede skulle passes, var der også brug for en helt utrolig flid.

En af de ældste døtre, Angelika, fortæller, at der dyrkedes rodfrugt i udstrakt grad. Børnene lugede roer og gulerødder, liggende på knæene, med ømme knæ og værkende rygge, men når hun kom dødræt hjem, tog far hende om skuldrene og opmuntrede hende, så hun fik noget af sit mod tilbage. Hun fortalte også, at der til hele den store børneflokk kun var et par sko, som de så måtte enes om at bruge. Angelikas tur til at bruge dem var, når hun en gang ugentligt gik til spilletime i Christiansfeld. Det var et hjem med klaver. Børnenes løn for arbejde i marken var 2 øre om ugen, men så fik de til gengæld ikke sukker i kaffen, det ansås for en unødvendig luksus. Da købmanden bebredede Peter Eriksen, at han unddrog børnene sukker, som var sådan et fortrinligt næringsmiddel, blev kaffen serveret med sukker og fløde, 2-øren til gengæld inddraget.

Fra Vejstrup-tiden har vi 3 dagbøger, som dækker perioden fra 1877 til 1882. De tegner et billede af et par, Ulrikke og Peter, som har udfoldet en helt usandsynlig flid i hus og mark og have. Også af en børneflokk, som blev opdraget til flid og nøjsomhed. Og af et meget gæstfrit hjem med et rigt familieliv i sand grundtvigsk ånd med sang og musik. Der var 3 køer i stalden og en hest, der hed Lise. Der var får, og man opdrættede også grise, som man lejlighedsvis solgte for 30 øre pr. pund levende vægt, når de vejede ca. 200 pund. Der var 3-sædet stadsvogn og arbejdsvogn og kane, for dengang var der nemlig vintre til.

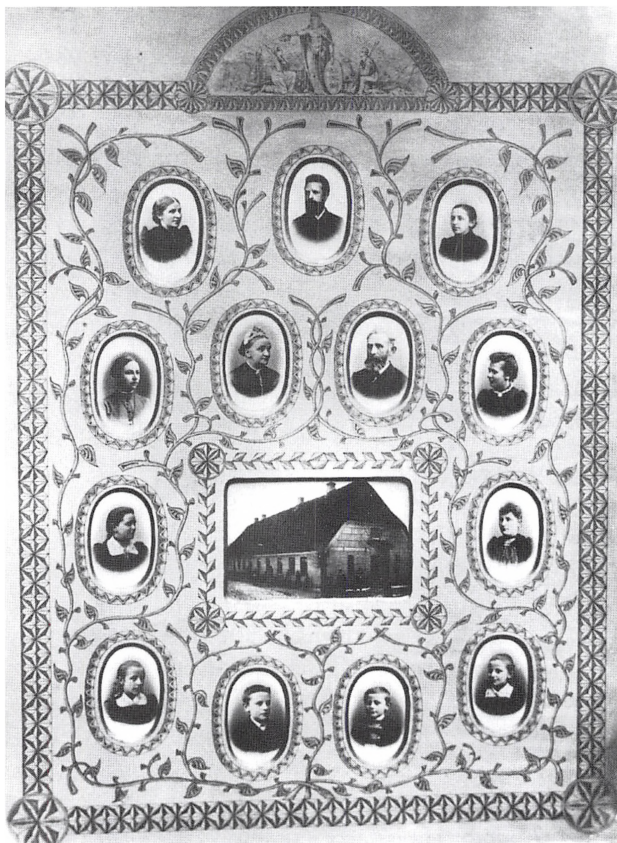
Den gamle skole var nabo til kirken, lå ud for kirkegårdens nordøstlige hjørne. Desværre er

den revet ned for ikke ret mange år siden. Tilbage står kun et lille hus, som dengang var vaskehus. På grunden kan man tydeligt se bygningernes omrids. Derimod ses ingen spor af de to haver. Prydhaven med masser af forskellige frugttræer og køkkenhaven. Peter Eriksen podede selv frugttræer og solgte dem siden for 1 kr. pr. stk. Det lyder billigt, men det var samme beløb, som han gav en mand for en hel dags arbejde i marken. Selvforsynende bestræbte man sig på alle områder for at være, så man havde alle de almindelige afgrøder i have og på mark. Men også mere eksotiske ting som meloner og agurker i mistbænk blev der tid til, og noget så sjældent som rosinblommer. Brændslet sørgede man selv for, man skar tørv, 11.000 stk. pr. år, og kørte i skoven efter kvas. Man kørte til stranden efter sand og efter tang til at dække kartoflerne med.

Bagningen var noget af et familieforetagende, men man bagte også af 3 skæpper rugmel, der svarer til godt 50 liter. En gang forsøgte man sig med majsmelet, men det blev en fiasko. Hvedebrødet har Peter Eriksen nok ikke været involveret i, for det nævnes ikke i dagbogen.

Kirken lagde beslag på meget af degnens tid. Alle gudstjenester var han involveret i, og ind imellem måtte han selv klare gudstjenester og begravelser, ligsyn i massevis og kirkebogen ikke at forglemme. Dagbogen beretter om en bispevisitsats. Den gamle 74 årige bisp var rigtig rar, men han skulle jo have sine små bemærkninger gjort: Jeg skulle ringe 3 gange til gudstjeneste. Jeg måtte ikke sige »lad os alle bede« men »lader os alle bede«. Jeg måtte ikke sige »dej« og »mej« og »sej«, men »dig« og »mig« og »sig«.

Lidt ekstra indtægter til den store families underhold klaredes på mange måder. Han skrev

Peter og Ulrikke Eriksen og deres børn med Vejstrup skole i midten

kontrakter for sognebørnene og testamenter. Af og til var han ude for at afstikke en have. Men først og fremmest udfoldede han i vintertiden en flittig virksomhed som foredragsholder. Og emnerne skiftede gennem årene. De første mange år var det kristelige foredrag, og de var værdsat, der kom mange tilhørere.

Kolding Folkeblad skriver i 1877 om Peter Eriksens stærkt besøgte bibelske foredrag, som

man skattede ved på 10 års dagen for hans tiltrædelse at overrække ham en sofa, et par malerier m.m. 8-9 år tidligere havde han for en lignende virksomhed modtaget et smukt taffelur. Siden blev emnet landbrugsforedrag for landmænd til 10 kr. pr. stk.

Indimellem blev der tid til at tage initiativ til at starte en hesteforsikringsforening, hvor Peter Eriksen havnede i bestyrelsen og blev administrator. På samme måde gik det med brugsforeningen, hvor han blev sekretær og drog med på indkøbsrejser. Han fandt ud af, at det kunne betale sig at købe ind i Tyskland, d.v.s. Christiansfeld og Haderslev. Embedet var lønnet med 160 kr. om året.

Efterhånden blev det husflidssagen, der først og fremmest interesserede. Fra 1848 havde den gode gamle husflid været på retur i Danmark. Men i 1880 stiftedes Dansk Husflidsselskab. Peter Eriksen var med fra første færd. Han startede husflidsskole i Vejstrup, og han blev medlem af landsforeningens bestyrelse. Mange aften gik i værkstedet med bogbinding, træskæring, paparbejde og mange andre gøremål. I marken dyrkede man sin hør, som man siden rødgede, heglede, skættede, spandt og vævede. Man avlede sin egen uld, som man kartede, spandt og vævede. Ulrikke startede syskole den 14. maj 1879, og til sin fødselsdag den 18. september fik hun en symaskine.

Hurtigt blev Peter Eriksen en meget anvendt foredragsholder for husflidssagen, og i 1889 bevilgede Rigsdagen et embede som husflidskonsulent, der for Peter Eriksen betød 8 meget lykkelige år indtil hans død i 1897.

I brev til søster Ananie i Amerika fortæller Peter Eriksen om sin nye status. Familien er flyt-

tet til Kolding, bor i Dalbygade i en stor 5 værelses lejlighed med alle bekvemmeligheder og luter nye møbler. De fire yngste børn bor hjemme og går i byens bedste skoler - det koster mange penge. Men det var vemodigt at forlade det yndige gamle hjem i Vejstrup skole med de dejlige haver. Da embedet blev opslået ledigt, meldte der sig 59 ansøgere, men hvem fik det? Den yngste af dem alle, Peter Eriksens svigersøn, Niels Bundgaard. Det var en glæde, også at kunne bevare tilknytningen til det gamle hjem.

Mathilde og Niels Bundgaard blev dem, der i særlig grad førte slægtens sangtraditioner videre. Det samme gjaldt deres børn, Helga - gift Grell - og Peter, og helt specielt Peters søn, skuespilleren og sangeren Poul Bundgaard.

Peter Eriksen fortæller, at han får 2400 kr. om året af staten og alle rejser godtgjort efter regning, 2. klasse jernbane og 1. klasse dampskib. Året før havde han holdt 97 foredrag, og når han kom hjem efter 3 eller 4 ugers rejse, var han og Ulrikke så glade for hinanden som kærestefolk.

På rejserne fandt han lejlighed til at besøge sine brødre i Them, Randers, Rudkøbing og Haderslev, dog ikke bror Erik i Kiel. Og de døtre, som var spredt over landet, fik også besøg af den gamle far.

I Kolding blev Peter Eriksen frimurer. Selv var han meget begejstret og ønskede, at det var sket 30 år tidligere. Men Ulrikke var mindre begejstret, hun havde dog ikke troet, at hun skulle opleve, at Peter havde hemmeligheder for hende.

Gennem årene havde Peter Eriksen problemer med øjnene. Og i 1896 blev det helt galt. Han måtte underkaste sig en svær øjenoperation i København, det ene øje »mistede al sekraft«. Men inden han var fuldt restitueret, stødte

anden sygdom til, og kun 60 år gammel døde han 2. februar 1897, og begravedes den 8. februar fra Vejstrup Kirke. På Vejstrup Kirkegård står stadig den kæmpestore gravsten, rejst af husflids-sagens venner, med Peter Eriksens valgsprog »Arbejde adler manden«.

Ulrikke flyttede til en mindre lejlighed på Dyrehavevej, siden til Ejlersvej nr. 12, hvor hun boede sammen med to af døtrene, indtil hun døde i 1924, 88 år gammel.

Ved 100 års mindefesten i 1936 hos familien Grün i Strandhuse - moster Katrine, gift Grün, var en datter - hvor 60 ud af 80 mulige efterkommere deltog, priste »nr. 13« i flokken sit barndomshjem. Hun priste moderen for dygtighed og utrolig flid og faderen for godhed og mildhed. »Selv når han straffede var det med mildhed, et kærligt blik bragte os til stilhed«.

At være en del af en så stor familie har været noget ganske særligt. Det var spændende i min barndom i 1920'erne og 1930'erne at gå på opdagelse i min fars forretning Carl Petersen Manufakturhandel i Østergade, men der var mange andre steder at gå hen inden for familiens kreds.

Den gamle oldemor Eriksen husker jeg kun dunkelt, men hun var lidt skrap på sine gamle dage og kaldte mig pilfinger. Derfor stod hun for mig noget i skyggen af mine andre oldeforældre, hospitalsforstander Jens Jensen og hans kone på Sct. Jørgens Hospital, der havde en pragtfuld stor have ned til Slotssøen.

Deres søn, Carl Jensen, var min morfar, malermester i Skolegade og gift med Peter Eriksens datter Ulrikke. Det var også et børnerigt hjem, der var 7 børn, og trods beskedne rammer var der stor hjertevarme og familiesammenhold. Kun tre af børnene blev i Kolding. Min mor

Ulrikke Eriksen med ti børn, fotograferet før 1918. I bagerste række fra venstre: Ulrikke, Matilde, Peter, Carl, Nie, Anna. Sidende fra venstre: Hedda, Angelika, Ulrikke Eriksen, Annemarie, Katrine

Elna, Hedda, gift med Chr. Jørgensen på Auto Centralen og malermester Chr. Jensen, som førte det gamle firma i Skolegade videre.

På Ejlersvej boede to af Peter Eriksens døtre, moster Nie, som tidligt blev enke, og moster Hedda, som var den første kvinde, der gjorde karriere i Kolding Folkebank som kasserer. Hun blev gift sent med direktør N.P. Nielsen fra Syd-jydsk Trælasthandel.

Onkel Peter havde været tomatgartner i England og vendte hjem og fik tomatgartneri i Mår-slet, men det gik ikke, vistnok fordi det var for tidligt, der var ingen forbrugerinteresse. Så han vendte tilbage til Kolding til et lille hus med en mark på Seest Bakke. Her dyrkede han først og fremmest radiser, som han kørte til byen på sin budcykel, og hvis grønthandleren ikke ville betale prisen, røg radiserne i åen på hjemvejen. Han

kom også og hjalp i vores store have på Fynsvej, og jeg tror nok, at han grundlagde min haveinteresse.

Moster Katrine, gift Grün, regerede i Strandhuse med restaurant og badeanstalt, og her færdedes jeg dagligt i sommertiden og lærte at svømme hos Michael Madsen. Det foregik på en briks på 1. sal, og når tiden var inde, fik man et bredt bælte om maven, blev tøjret til en tyk fiskestang, og så gik Michael Madsen frem og tilbage på broen og holdt eleven oven vande. Det gule porcelæn og den vidunderlige sukkerbrøds-kage mindes jeg med glæde. En skam, at virksomheden måtte nedlægges, men sønnen, Ulrik, døde ung, og døtrene blev gift, Kamma med Cenius Lebech fra Kildegård i Lunderskov, og Eva med guldsmed Sv. E. Thomsen i Adelgade.

Peter Eriksens ældste søn, Magnus, drev med succes en tekstilforretning i Christiansfeld, men døde allerede 1907. Hans eneste datter, Margrethe, kom i lære på Brødremenighedens hotel i Christiansfeld hos familien Peters. Da hun også

tidligt mistede sin mor, drog hun til Königsfeld, hvor familien Peters datter drev en kunst- og husholdningsskole. Her virkede tante Grethe i mange år som husholdningslærer. Jeg mindes tydeligt den feststemning, der greb hele familien, når tante Grethe kom hjem på sommer- og juleferie. Et år medbragte hun sin veninde, Liesel Rinderspacher, med det romantiske resultat, at Liesel blev gift med malermester Chr. Jensen. Forholdene i Tyskland udartede i den grad, at tante Grethe skulle indlede sine timer med Hitler-hilsen. Og dér trak hun grænsen. I 1938 drog hun hjem til Danmark, og efter to år på Ankerhus Husholdningsseminarium overtog hun i 1941 Borrehus Husholdningsskole, hvor studiekammeraten Gudrun Gundersen blev en uvurderlig støtte.

Borrehus Husholdningsskole blev herefter stedet, hvor Peter Eriksens store antal efterkommere samledes. Her var både husrum og hjerterum, og med Gudrun Gundersen som den energiske organisator mindes jeg utallige dejlige fester,

Grüns Restaurant og Badeanstalten i Strandhuse

hvor vi fik lejlighed til at møde selv fjernere slægtninge. Det er vemodigt, at heller ikke Borrehus længere eksisterer i sin gamle form. Men minderne har vi. Om en skole, et hjem præget af grundtvigsk ånd, af en stærk nationalfølelse og kærlighed til Sønderjylland, altsammen holdninger, som nok er taget i arv fra Peter Eriksen i Vejstrup Skole. Og helt specielt mindes jeg den tradition på Borrehus, at vi sang den julesang, som Peter Eriksen havde skrevet til melodien »Oh Stjerne hav Tak«. Den synges stadig omkring juletræet i mange af slægtens hjem:

Er Dagen lidt kort og Fuglenes Kor
forstummer i Skovene hvide
der er ingen Glæde en Dag saa stor
som Glæden ved Juletime.
Da kommer en Sommer med Lys og med Grønt
og med Sang

Da grønnes ved Arnen et Træ med Glans
det skinner af Lys i Skare
dog skønnere tindrer en Straalekrans
i Børnenes Øjne de klare,
da sjunge de Unge, de Gamle istemme med Fryd

Saa rejse vi sammen til Østerland
fra Sorrig og Kaarene trange
som Snekke for Sejl os bar over Strand,
os løfter de glade Sange,
i Skare vi fare, saa lette som Fuglen i Sky

Vi lejrer os udenfor Betlehem,
hvor Hyrder til Hvile sig lagde,
et Sendebud daler fra Glædens Hjem
oh, hører I dog, hvad han sagde:
»For Eder, for Eder, en Frelser i Dag er født«

*Husholdningsskolen Borrehus ved 50 års jubilæet i 1958.
(Foto: N. Lisberg)*